

DE BETOVERING VAN
KERSTMIS

KIRSTY FERRY

*De betovering
van
Kerstmis*

KIRSTY FERRY

De betovering van Kerstmis

is een uitgave van

Choc Lit NL

Copyright © 2019 Choc Lit NL

Oorspronkelijke titel: *A little bit of Christmas magic*

Auteur: Kirsty Ferry

Omslagontwerp: Jen Minkman/Choc Lit

Vertaling: Nikki Greveling

Revisie: Jen Minkman

Eerste uitgave november 2019

ISBN: 978-94-92585-417

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn familie, die elke kerst speciaal maakt!

“We hear the Christmas angels...”
O Little Town of Bethlehem (een kerstliedje)

HOOFDSTUK 1

HET HEDEN

‘Waarom zou je op eerste kerstdag willen trouwen?’ vroeg Tara, de receptioniste van Carrick Park. ‘Het is gewoon vreemd. De meeste mensen zouden eerder gaan voor een bruiloft op kerstavond, toch? Veel leuker. En zo mis je geen cadeaus of kerstdiner.’

Ailsa McCormack schudde haar hoofd. ‘Het is hun keuze,’ zei ze. Als weddingplanner van Carrick Park was Ailsa wel een boel verzoekjes gewend van bruiden, bruidegoms en iedereen die te maken had met een bruiloft, maar ze moest toegeven dat ze nog nooit eerder een bruiloft voor eerste kerstdag had hoeven organiseren.

‘Je moet morgen zeker vroeg opstaan, of niet?’ vroeg Tara meelevend.

‘Ja.’ Ailsa zuchtte en keek naar alle versieringen in de lobby. Er stond een enorme kerstboom in een hoekje naast de staatsie-trap, versierd met zilveren en blauwe decoraties, en een knetterend vuur brandde in de grote open haard, waar kransen op de schoorsteenmantel lagen.

De heftige geuren van de dennenboom en het brandende hout pasten bij het decor en het oude gebouw, net zoals de wind

die vanaf de zee kwam aanwaaien over het nationale park *North York Moors* waar Carrick Park gelegen was. Carrick Park, dat ooit het huis was van de familie Carrick, werd een hotel toen de laatste eigenaar, Lydia Carrick, het verkocht.

“Verander je de naam en niet de letter, dan wordt je huwelijk alsmäär slechter”, mompelde Ailsa, denkend aan het bijgeloof, terwijl haar blik naar een boekenplank gleed die dichtbij de kerstboom in de muur was gebouwd.

‘Waar denk je aan?’ vroeg Tara nieuwsgierig, terwijl ze naar voren leunde over de balie.

‘Aan Lydia Carrick. Zij was toch getrouwd met haar neef, Jacob? Op een gegeven moment moest iemand in de familie ervoor zorgen dat de familienaam Carrick niet verloren ging door de naam van zijn vrouw over te nemen. Zo waren Lydia en Jacob beide een Carrick en werd de naam ook doorgegeven aan hun kinderen. En als het hebben van achternamen die met dezelfde letter beginnen al voor ongeluk zorgt, stel je dan voor wat er gebeurt als je allebei helemaal dezelfde achternaam hebt!’

De neef van Lydia Carrick, Jacob, was blijkbaar degene geweest die de familie had geruïneerd. Hij was de oorzaak van het misgelopen huwelijk tussen hem en Lydia, dat had geleid tot de uiteindelijke verkoop van Carrick Park. De man was tragisch genoeg verliefd geweest op Lady Eleanor Carrick, ook wel Ella genoemd. Hij had Adam, de broer van Lydia, gehaat omdat Ella verliefd op hem was.

‘Ah! Dat staat allemaal in het boek, toch?’ Tara knikte naar de boekenplank. Daar stond een versleten inkijkexemplaar van een boek over de familie die op Carrick Park gewoond had. Ernaast stonden nog meer exemplaren netjes opgestapeld, die bezoekers konden kopen. ‘En vergeet de geesten niet!’

‘Geest,’ verbeterde Ailsa met een grijns. ‘Alleen Ella spookt hier zogenaamd rond. Lydia’s schoonzus.’

Het boek dat Tara bedoelde, was geschreven door Becky Nelson, een journaliste die voor nogal wat commotie had

gezorgd toen ze een artikel publiceerde over een beroemd schilderij. In haar boek over Carrick Park beschreef ze het mysterie over de plotselinge verdwijning van Ella en Adam in 1865. Lydia had toen het huis geërfd, maar verhuisde daarna zo snel als ze kon.

Volgens Becky waren Ella en Adam terechtgekomen in een onweersbui en verongelukt. Jacob was de enige getuige en niemand zou na zijn dood ooit te zijn weten komen wat er echt was gebeurd.

Er hing een prachtig schilderij van Ella, geschilderd door Landseer, boven de grote trap met haar officiële titel “Lady Eleanor Carrick” eronder. De droevige geest van Ella scheen rond te spoken in het hotel en zo nu en dan op de piano te spelen, maar Ailsa had haar nog nooit gezien of gehoord. Ook Rosa niet, die de hoofdreceptioniste was. Dat Ella zogenaamd op de piano zou spelen was moeilijk te geloven, aangezien ze zelf op jonge leeftijd doof was geworden.

‘Ik weet zeker dat ik laatst de piano hoorde,’ zei Tara met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Dat ik kerstliedjes hoorde, zelfs.’

In de salon, waar tot een paar jaar geleden het restaurant en de bar van het hotel gelegen waren, stond een piano. Het management had besloten dat de ruimte beter geschikt was voor iets anders en tijdens een herinrichting van het hotel werd het restaurant verplaatst naar de zitkamer en de bar naar de studeerkamer. De recent geplaatste muren in de salon werden neergehaald en zo kreeg de salon zijn oorspronkelijke grootte terug. Ailsa vond de nieuwe inrichting veel fijner en beter geschikt voor bruiloften. Daarnaast vond ze dat Carrick Park zo iets van zijn originele karakter terugkreeg, wat ze erg belangrijk vond. Haar werkomgeving was een van de redenen waarom ze zo van haar baan hield.

Tijdens de herinrichting maakte iedereen grapjes over hoe geesten niet hielden van renovatie en vaak dan voor opschudding zorgen. Ailsa had stilletjes gehoopt dat Ella misschien zou

verschijnen, zo uit het gips en puin, en vervolgens met een vuist naar hen zou zwaaien voor wat ze haar huis aandeden. Tot haar teleurstelling gebeurde dat echter niet.

Tegenwoordig moest ze erom lachen. 'Mij hou je niet voor de gek, Tara. Iedereen weet dat Ella alleen maar Mozart speelt, geen kerstliedjes.'

Tara glimlachte. 'Daar heb je me. Ik was je gewoon aan het plagen.'

'Nou, ga maar iemand anders plagen,' antwoordde Ailsa goedmoedig. Ze pakte haar iPad op en drukte hem tegen zich aan. 'Ik heb nog werk dat gedaan moet worden voor morgen, dus ik ga maar eens naar het kantoor. Moet ik je nog iets komen brengen? Koffie? Thee? Een paar van Rosa's vruchtengebakjes?'

Tara kreunde. 'Ik kan geen *mince pies* meer zien. Ik heb er al drie op vandaag. Ik blijf hier wel gewoon zitten om na te denken over wat ik thuis allemaal mis. Zoals stress, paniek en wispelturige driftbuien.'

'Familie, hè? Die van mij is verspreid over het land.' Ailsa hield de iPad omhoog. 'Oké, nu moet ik echt een bruiloft gaan regelen.'

'Succes. Blijf je vannacht hier dan?'

'Misschien wel zo handig.' Ailsa zuchtte. 'Normaal ga ik naar Edinburgh met kerst, maar...' Ze zette een zwaarder Schots accent op dan ze normaalgesproken had: 'Da' gaat dit jaar niet gebeuren, hé? Ach, het is oké.'

Ze vond het niet heel erg om dit jaar op Carrick Park te moeten blijven. Ailsa was nadat haar ouders waren overleden opgevoed door haar oom en tante, Moira en Stewart, maar dit jaar gingen zij kerst vieren in Australië met hun zoon. Een van haar andere neefjes was verhuisd naar de grens van Schotland en was getrouwd met een meisje uit Jedburgh, terwijl het nichtje van Ailsa was verhuisd naar Derbyshire. Ailsa wist soms niet meer waar ze precies thuishoorde, wat heel gek was aangezien ze al in Yorkshire woonde sinds de universiteit. Toch voelde het

raar om geen familieleden om zich heen te hebben rond deze tijd van het jaar.

‘Vanavond heb je tenminste wel wat gezelschap,’ zei Tara. ‘Ik ben hier tot ongeveer één uur en dan komt Louisa tot negen uur morgenochtend. En Rosa is hier morgen overdag.’

‘Nou, ik hoop dat Joel het eten heeft klaar staan voor als ze moet beginnen!’ merkte Ailsa op. ‘Ze zal het nodig hebben.’

‘Daar zorgt hij vast voor. Ze heeft hem goed afgericht.’

‘Goed zo.’

‘Weet je,’ zei Tara bedenkelijk. ‘Ik vind het echt opmerkelijk dat dit stel alles heeft kunnen regelen voor een bruiloft op eerste kerstdag.’

‘Sommige bedrijven kunnen het geld gebruiken,’ antwoordde Ailsa. ‘Ze rekenen vast ook extra, maar ik denk niet dat er veel zullen zijn die klanten afwijzen. En nu we het toch over klanten hebben, ik moet dit echt nú voor ze gaan regelen. Spreek je later!’

‘Veel plezier!’ riep Tara haar na toen Ailsa de lobby verliet.

Het kantoor lag aan de achterkant van Carrick Park en was vroeger onderdeel geweest van de vleugel waar de bediendes woonden. De ruimte was waarschijnlijk de slaapkamer van de huishoudster geweest of de voorraadkamer van de butler. Nu was het in ieder geval netjes ingericht tot een kantoor en Ailsa ging aan het werk met een kop thee en een koekje.

Rond halfelf legde ze eindelijk haar iPad aan de kant en wreef ze in haar ogen. Ze werkte niet vaak op normale uren, maar dit ging wel te ver. Ze had ook geen nee kunnen zeggen tegen Sophie en Gabe, de bruid en bruidegom, maar ze vroeg zich toch af of ze alleen deze datum hadden uitgekozen zodat hun trouwdag makkelijk te onthouden was. Ze kwam erachter dat de verjaardag van Gabe ook op eerste kerstdag viel. Ze glimlachte toen ze eraan dacht, maar zette de gedachte ook meteen weer uit haar hoofd en verliet het kantoor waar de computers nog zachtjes zoemden.